

שיר האלמנה

החיים הטיבו עמי בהתחלה.
הם חיממו אותי ונתנו בי מרץ.
כך הם עושים עם כל הצעירים,
איך יכולתי לדעת זאת אז?
לא ידעתי החיים מהם -
ופתאום הם היו לשנה ועוד שנה,
כבר אין טוב, כבר אין חדש, כבר אין נפלא,
כאילו נגזרו לשנים.

לא שלי לא שלו האשמה;
לשנינו הייתה רק סבלנות,
אבל למוות לא הייתה.
ראיתי אותו בא (כמה אכזר בבואו),
והתבוננתי בו כשלקח ושוב לקח:
כלום לא היה שלי.

ומה בכלל היה משלי; שלי, שייך לי?
האם אפילו האומללות שלי
רק בהשאלה מן הגורל?
הגורל רוצה לא רק את האושר,
הוא רוצה גם את הכאב את הבכי בחזרה,
והוא קונה את החורבה לאלטע-זאכען.

הגורל היה שם ורכש חצי חינם
כל ביטוי שעל פני,
עד לצורת ההליכה שלי.
מבצע חיסול היה שם כל יום,
וברגע שהתרוקנתי, משך ידו ממני
והשאיר אותי עומדת פעורה.

רילקה